

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Лише племінь вашого серця має значення

[>>>](http://kniga.biz.ua) Купить книгу на сайті kniga.biz.ua

Якщо хочете змінити світ...
оцінюйте людей за розміром
їхнього серця.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Я біг на пляж, стискаючи в правій руці чорні гумові ласти, а в лівій — маску. Почувши команду «вільно», я встромив ласти у м'який пісок, сперши їх так, щоб сформувати трикутник. Праворуч і ліворуч від мене стояли інші новобранці. Одягнені в зелені футболки, плавки кольору хакі, неопренові черевики і невеликі рятувальні жилети, ми готувалися до ранкового запливу на три кілометри.

Рятувальний жилет нагадував невелику гумовану камеру, яка роздувалася, коли з неї витягували кільце. Серед курсантів вважалося ганебним скористатися своїм рятувальним жилетом. І разом з тим, інструктори «морських котиків» повинні були оглянути кожен рятувальний жилет. Ця перевірка давала інструкторам можливість ще більше принижувати курсантів.

У той день висота хвилі біля Коронадо сягала два з половиною метри. Хвилі йшли одна за одною по три і з гуркотом падали на берег, від чого

серце кожного курсанта починало битися трохи швидше. Повільно йдучи вздовж шеренги, інструктор підійшов до курсанта праворуч від мене. Курсант — матрос-новобранець, який вперше потрапив у морський флот, мав зріст приблизно метр шістдесят п'ять. Інструктор «морських котиків», відзначений високими нагородами ветеран війни у В'єтнамі, мав зріст десь під метр дев'яносто і тому нависав над парубком мов скеля.

Перевіривши рятувальний жилет курсанта, інструктор подивився через його ліве плече в бік хвилі, яка розбивалася об берег, потім нахилився і взяв ласти курсанта. Тримавши їх біля обличчя молодого матроса, він тихо промовив:

— Ти точно хочеш бути військовим водолазом?

Новобранець випростався і впевнено вигукнув:

— Так, інструкторе! Хочу!

— Ти лишень крихітний чоловічок, — промовив інструктор, махаючи ластами перед його обличчям, — ці хвили можуть розламати тебе навпіл. — Він зробив паузу і поглянув на океан. — Подумай про те, щоб припинити підготовку, перш ніж отримаєш якесь поранення.

Боковим зором я помітив, як напружилася щелепа курсанта.

— Я не відступаю! — повторив моряк, роблячи наголос на кожному слові. Після цього

Лише племін вашого серця має значення

інструктор нахилився і прошепотів щось йому на вухо. Але через гуркіт хвиль я не міг розібрати жодного слова.

Після перевірки інструктори наказали нам увійти у воду, і ми почали заплив. За годину я вибрався з зони прибою і побачив, що на пляжі стоїть молодий моряк-новобранець. Він показав найкращий результат. Пізніше того ж дня я відвів його вбік і поцікавився, що йому сказав інструктор. Він посміхнувся і гордо сказав: «Доведи, що я помиляюся!»

Підготовка «морських котиків» завжди складалася з того, що потрібно щось доводити. Доводити, що зріст не має значення. Доводити, що колір твоєї шкіри не має значення. Доводити, що гроші не роблять тебе кращим. Доводити, що рішучість і непохитність завжди важливіші за талант. Мені пощастило засвоїти цей урок за рік до початку підготовки.

Коли я сів на міський автобус у центрі Сан-Дієго, то відчував захват від того, що от-от побуваю на тренувальній базі «морських котиків», яка знаходилася у бухті Коронадо. Я був першокурсником військово-морського училища і проходив літню програму позавійськової підготовки

офіцерів запасу ВМС (ППОЗ). Навчання на першому курсі військово-морського училища означало, що я був між молодшим і старшим курсом коледжу, отже, якщо все пройде добре, я сподівався, що наступного літа стану офіцером і вирушу на підготовку «морських котиків». Це була середина тижня, і я отримав дозвіл від свого інструктора з ППОЗ на те, щоб відкласти заплановану підготовку на борту одного з кораблів у порту та поїхати у Коронадо.

Я зійшов з автобуса позаду знаменитого готелю «Коронадо» і прямував дорогою ще близько кілометра в бік пляжу військово-морської бази десантних сил Коронадо. Я пройшов кілька старих будівель часів корейської війни, в яких розташовувалися одинадцята і дванадцята бригади плавців-підричників. Біля одноповерхової цегляної будівлі стояв великий дерев'яний знак із зображенням жаби Фредді — великої зеленої амфібії з перетинчастими лапами, яка тримає динамітну шашку і курить сигару. Це була домівка бойових плавців Західного узбережжя, тих безстрашних воїнів у масках і ластах, чиї військові предки очистили пляжі Іводзіми, Тарави, Гуаму та Інчхону. Моє серце почало битися трохи швидше. Саме у цьому місці я хотів опинитися за рік.

Я проминув корпус бригад плавців-підричників і вийшов до наступної, яка належала першій бригаді «морських котиків». На той час це був абсолютно новий тип бійців, які завоювали свою репутацію під час війни у В'єтнамі як одні з найжорсткіших хлопців у військовій справі. На іншому великому дерев'яному знаку було зображено морського котика Семмі, який тримав кинджал і був загорнутий у темний плащ. Пізніше я дізнався, що «морські котики» і бойові плавці — це одне і те саме. Усі випускники програми підготовки «морських котиків» були неперевершеними бойовими плавцями.

Нарешті я дійшов до останньої адміністративної будівлі на узбережжі військово-морської тренувальної бази. На зовнішньому фасаді будівлі було написано: «БАЗОВИЙ КУРС ПІДГОТОВКИ МОРСЬКИХ КОТИКІВ». Поблизу головного входу навколо двох інструкторів зібралися молоді курсанти військово-морського училища. Перший головний старшина Дік Рей був зростом під два метри, мав широкі плечі, глибоку засмагу і темні тоненькі вусики. Він виглядав саме так, як я уявляв собі справжнього «морського котика». Поряд з ним стояв головний старшина Джин Венс. Зі зростом метр вісімдесят, Венс нагадував півзахисника в американському футболі, у нього були

рельєфні м'язи і сталевий погляд, котрий застерігав усіх, щоб вони не наближалися.

Курсантів військово-морського училища відвели в приміщення. Мимоволі я пішов за ними і зупинився перед столом чергового. Я розповів молодому черговому свою історію: що був курсантом військово-морського училища при Техаському університеті і сподівався поговорити з кимось про можливість проходження підготовки «морських котиків». Моряк миттєво покинув свій пост і повернувся, щоб повідомити, що офіцер, відповідальний за першу фазу підготовки, лейтенант Дуг Хат, охоче поспілкується зі мною за кілька хвилин.

Чекаючи, доки мене покличуть у кабінет лейтенанта Хата, я повільно ходив залом, роздивляючись зображення, які прикрашали стіни. Це були знімки «морських котиків» у В'єтнамі, на них хлопці стояли по пояс у багнюці у дельті річки Меконг. Також були знімки камуфльованих взводів «морських котиків», котрі поверталися з нічної місії. Чоловіки, навантажені автоматами і боєприпасами в розвантажувальних жилетах, сиділи на швидкісний човен, щоб вирушити вглиб джунглів.

У довгому коридорі я помітив ще одного чоловіка, який розглядав знімки. Судячи з зовнішнього

вигляду, це був цивільний, у нього була тендітна статура і він здавався дуже хирлявим, а пасма темного волосся закручувалися за його вухами, нагадуючи зачіски музикантів із гурту «Бітлз». Він із захватом дивився на світлини неймовірних воїнів. Мені стало цікаво, невже він гадав, що в нього є щось таке, що допоможе йому стати «морським котиком». Дивлячись на ці знімки, невже він справді думав, що був достатньо міцним, щоб подужати тренування? Невже він вважав, що його кволі плечі зможуть витримати важкий рюкзак і тисячі патронів? Хіба він не бачив інструкторів перед входом? Тих потужних чоловіків з усіма необхідними якостями? Мені стало боляче від того, що хтось ввів в оману цього хлопця, можливо, заохотив його залишити своє комфортне цивільне життя і спробувати себе в ролі «морського котика».

Кілька хвилин потому солдат, який сидів за столом чергового, підійшов до мене і провів до кабінету лейтенанта Хата. Дуг Хат також нагадував персонажа з вербувального плаката «морських котиків»: високий, з рельєфними м'язами, з каштановим, злегка хвилястим волоссям, у привабній зеленій уніформі ВМС.

Я сидів на стільці поряд зі столом Хата і ми говорили про тренування і вимоги програми.

Хат розповів мені про те, як воював у В'єтнамі та про те, яким було б моє життя у лавах, якби я закінчив навчання за програмою підготовки «морських котиків». Боковим зором я бачив худенького чоловіка в цивільному одязі, який продовжував роздивлятися світлини на стіні. Як і я, він, мабуть, чекав на зустріч з лейтенантом Хатом, сподіваючись дізнатися більше про програму підготовки «морських котиків». Це змусило мене почуватися більш впевнено, адже я розумів, що безсумнівно був сильнішим і більш підготовленим, ніж цей чоловік, якому здавалося, що він зможе витримати суворі випробування, пов'язані зі службою «морських котиків».

Несподівано лейтенант Хат заговів, підвів погляд і гукнув чоловіку в коридорі. Я підвівся, коли Хат запросив його увійти в кабінет.

— Білле, це Томмі Норріс, — сказав лейтенант, міцно обіймаючи чоловіка. — Томмі був останнім «морським котиком», який отримав медаль «За службу у В'єтнамі», — додав Хат.

Норріс усміхнувся, злегка ніяковіючи від такого привітання. Я посміхнувся у відповідь, потиснув йому руку і засміявся сам до себе. Цей, на перший погляд, хирлявий чоловік з кошлатим волоссям, котрий навряд чи пройшов би підготовку, був лейтенантом Томом Норрісом. Це був

Лише племін вашого серця має значення

Том Норріс, який служив у В'єтнамі, провів кілька ночей у глибокому тилу ворога, щоб врятувати двох збитих льотчиків. Це був Том Норріс, котрого під час іншої місії у В'єтнамі було поранено в обличчя. Його врятував молодший офіцер Майк Торнтон, котрий пізніше отримав за цей вчинок «Медаль Пошани». Це був Том Норріс, який одужав після поранення і якого прийняли у перший відділ боротьби з тероризмом і звільнення заручників ФБР. Цей тихий, стриманий і скромний чоловік був одним з найсильніших «морських котиків» за всю історію.

У 1969 році Томмі Норріса мало не вигнали з програми підготовки «морських котиків». Інструктори вважали, що він був занижким, занадто худим і недостатньо сильним. Однак, як і молодий моряк у моїй групі, Норріс довів їм, що вони помилялися, і ще раз показав, що справжнє значення має розмір твого серця, а не ластів.

